

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.935 van 30 juli 2003
in de zaak A. 139.566/IX-3844.**

In zake : de NV André LAROY VEEVOEDERS,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. DE KEUSTER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
de Brederodestraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Volksgezondheid,
die woonplaats kiest bij
advocaten R. DEPLA en M. STUBBE,
kantoor houdende te SINT-KRUIS-BRUGGE,
Karel van Manderstraat 123.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV André LAROY VEEVOEDERS op 24 juli 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 18 juli 2003 van de minister van Volksgezondheid waarbij haar erkenning nr. αBE2155 als fabrikant van mengvoeders wordt geschorst voor een periode van 15 dagen met ingang van 1 augustus 2003;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de brief van 25 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 juli 2003, om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE KEUSTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. HOSTE, die loco Mr. R. DEPLA verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de NV André LAROY VEEVOEDERS, verzoekster, over een erkenning nr. αBE2155 beschikt voor het fabriceren van mengvoeders;

Overwegende dat de minister van Volksgezondheid met een brief van 7 mei 2003 aan verzoekster medegedeeld heeft dat hij de intentie had om haar erkenning voor 15 dagen op te schorten in toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en de registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector diervoeding; dat, blijkens de brief, de minister zijn voornemen steunde op de vaststelling dat verzoekster “doelbewust extra zinkoxide toegevoegd heeft aan diervoeders” -er werden “twee hoge overschrijdingen van zink vastgesteld in diervoeders voor biggen”-, terwijl het verboden is zinkoxide aan voeders toe te voegen boven het gehalte toegelaten door het ministerieel besluit van 12 februari 1999 betreffende de handel en het gebruik van stoffen bestemd voor de dierlijke voeding; dat het ministerieel schrijven ook verwees naar het feit dat verzoekster “tijdens het onderzoek valse verklaringen afgelegd (had) omtrent de extra toevoeging van zinkoxide”;

Overwegende dat, blijkens de stukken van het administratief dossier, de beslissing van de minister steunt op een 22 april 2003 gedagtekend voorstel van de gedelegeerd bestuurder van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen (hierna: het FAVV), dat het resultaat is van het door dat bestuur ingestelde onderzoek, waaruit gebleken was dat verzoekster in november en december 2002 extra zinkoxide -toegelaten waarde 250 mg/kg; aangetroffen waarden: 1234 mg/kg in staal 030/069/03 en 1287 mg/kg in staal 034/069/03- had toegevoegd aan biggenvoeder, geleverd aan twee landbouwers;

1.2. Overwegende dat verzoekster met een brief van 21 mei 2003, die op 23 mei 2003 op het kabinet is aangekomen, haar bezwaren heeft naar voren gebracht over het voornemen van de minister; dat, met betrekking tot de aangetroffen hoge concentraties zink in het biggenvoedsel geleverd aan twee bedrijven, verzoekster betoogt dat de toevoeging gebeurde om een probleem van speendiarree bij biggen “op een natuurlijke wijze te verhelpen eerder dan een beroep te moeten

doen op gemedicineerde preparaten” en dat zij “in de overtuiging was dat een verhoogd gehalte aan zink werd toegelaten ter behandeling van speendiarree”; dat verzoekster in die brief ook betwist dat er “valse verklaringen” zouden zijn afgelegd en dat zij de minister vraagt om “persoonlijk te worden gehoord alvorens (de geplande) maatregel op te leggen”;

1.3. Overwegende dat het FAVV in een “technisch advies” van 1 juli 2003, uitgebracht door directeur-generaal DOCHY, de bemerkingen van de verzoekende partij beantwoord heeft en dat de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, op voorstel van de afgevaardigd bestuurder van het FAVV, op 18 juli 2003 de thans bestreden beslissing heeft genomen; dat in die beslissing de bezwaren van verzoekster punt voor punt beantwoord worden en dat er vervolgens het volgende besluit geformuleerd wordt :

"Uw firma heeft doelbewust zink toegevoegd, bedoeld als geneesmiddel tegen speendiarree en slingerziekte, op de manier werd een gemedicineerd voeder gemaakt. Dit is niet in overeenstemming met de bestaande reglementering:

- er is een maximumgehalte voorzien voor zink van 250 mg/kg voeder (als toevoegingsmiddel);
- zinkoxyde is geen geregistreerd gemedicineerd voormengsel en mag niet gebruikt worden om gemedicineerde veevoeders te maken;
- zinkoxyde is geen geregistreerd geneesmiddel.

Daarenboven is binnen de GMP-code, waarnaar u verwijst, duidelijk een lager gehalte aan zink voorgeschreven dan voorzien in de reglementering. Het doel hiervan is een milieuvriendelijk voeder te produceren doordat er minder uitstoot van zink zou zijn in het milieu.

Rekening houdend met alle door u aangehaalde elementen dd. 23.05.2003 en de hierboven opgesomde tegenargumentatie, heb ik toch besloten de opschorting van uw erkenning nr. αBE2155 voor een periode van 15 dagen door te voeren.

De opschorting van uw erkenning (nr. αBE2155) voor het fabriceren van mengvoeders gaat in op 1 augustus 2003";

1.4. Overwegende dat verzoekster erkent dat zij die beslissing op 22 juli 2003 ontvangen heeft, dit is de zestigste dag na de ontvangst, door de minister, van de bezwaren van verzoekster tegen het op 7 mei 2003 geformuleerde voornemen om de erkenning tijdelijk op te schorten en binnen de termijn voorgeschreven door artikel 12, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998.

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is;

3.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 12, 2° van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en de registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector diervoeding, doordat die bepaling voorziet in de tijdelijke opschorting van de erkenning als producent van mengvoeders wanneer de fabrikant “bij zijn activiteiten producten of stoffen (gebruikt) die verboden zijn of die een ernstig of dreigend gevaar vormen voor de gezondheid van mens of dier” terwijl zij, aangezien zink toegelaten is in diervoeding, geen verboden producten gebruikt heeft maar alleen een te hoog gehalte aan zink in het mengvoeder heeft toegevoegd; dat volgens haar dergelijke inbreuk niet valt niet onder de toepassingsvoorwaarden van het genoemde artikel 12 en dat zij daarvoor verwijst naar de consideransen voorafgaand aan de richtlijn 95/96/EG van 9 juli 1998 waarin enkel sprake zou zijn van hormonen en beta-antagonisten; dat zij daaraan toevoegt dat in de bestreden beslissing niet uiteengezet wordt waarom een te hoog gehalte aan zink, dat op zich zeker niet ongezond is, schadelijk zou zijn;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop in essentie antwoordt dat een toegelaten product een verboden product wordt wanneer de reglementair toegelaten hoeveelheid overschreden wordt;

3.3. Overwegende dat artikel 12, eerste lid, 2° van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en de registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector diervoeding, luidt als volgt :

"De Minister kan de toelatingen (...), de erkenningen voorzien in de artikelen 2 en 3 en de registratie (...) tijdelijk opschorten in de volgende gevallen:

1° (...)

2° de fabrikant, de operator, de handelaar of de tussenpersoon gebruikt bij zijn activiteiten producten of stoffen die verboden zijn of die een ernstig of dreigend gevaar vormen voor de gezondheid van mens of dier;

3° (...)"

Overwegende dat rubriek I - “Sporenelementen” van bijlage II bij het ministerieel besluit van 12 februari 1999 betreffende de handel en het gebruik van stoffen bestemd voor dierlijke voeding bepaalt dat zinkoxyde -registratienummer E6-

in diervoeder mag aanwezig zijn voor een maximumgehalte van 250 mg per kg van het volledige voeder; dat artikel 6, § 1, van hetzelfde besluit bepaalt de in de bijlage II vermelde toevoegingsmiddelen slechts gebruikt mogen worden onder de daar vermelde voorwaarden en dat artikel 7, § 6, van hetzelfde besluit bepaalt dat - behoudens enkele gevallen die te dezen niet van toepassing zijn- "elke overschrijding van de gehalten, aangegeven in de bijlage, verboden (is)";

Overwegende dat de toevoeging van een bepaalde stof in een grotere dosis dan toegelaten en dus in een verboden hoeveelheid, van die stof een verboden stof maakt in de zin van artikel 12, eerste lid, 2° van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998; dat te dezen vast staat dat verzoekster zink aan biggenvoeder heeft toegevoegd tot een dosis van, volgens de ontlede monsters, 1234 mg/kg en 1287 mg/kg, terwijl er zich maximaal 250 gr/kg voeder mocht in bevinden; dat de verwerende partij in artikel 12, eerste lid, 2° van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 een afdoende rechtsgrond vindt om die overschrijding van de toegelaten norm te sanctioneren; dat het eerste middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel de schending aanvoert van het "non bis in idem"-beginsel, dat ook neergelegd is in artikel 14.7 van het BUPO-verdrag, doordat haar eerst een administratieve geldboete opgelegd is en vervolgens een tijdelijke opschorting van haar erkenning; dat zij van oordeel is dat haar aldus voor dezelfde overtreding twee administratieve sancties -sancties van dezelfde aard- opgelegd zijn;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de administratieve geldboete die aan verzoekster is opgelegd betrekking heeft op een afzonderlijke inbreuk, waaromtrent het proces-verbaal nr. 002/040/03 van 18 maart 2003 is opgesteld met betrekking tot het overschrijden van het toegelaten zinkgehalte in een voormengsel dat verzoekster bij een derde firma had aangekocht; dat zij voorts betoogt dat een administratieve geldboete de publieke vordering doet vervallen, terwijl de intrekking of de opschorting van de erkenning een administratieve maatregel is die los staat van de publieke vordering, waarvoor het parket bevoegd is;

4.3. Overwegende dat de stelling van de verwerende partij bijgevalen wordt; dat, in de feiten, uit het administratief dossier blijkt dat de administratieve geldboete, die op 11 juni 2003 aan verzoekster is voorgesteld -en die zij ook betaald heeft-, betrekking heeft op feiten waarover het proces-verbaal nr. 002/040/03 van

18 maart 2003 opgesteld is, te weten het overschrijden van de toegelaten waarde aan zink (278 mg/kg en 258 mg/kg) van het bij een derde firma aangekochte voermengsel, terwijl de hier bestreden opschorting van de erkenning steunt op het moedwillig toevoegen van zink bij de levering van biggenvoeder aan twee landbouwers; dat, in rechte, de vaststelling zich opdringt dat het opleggen van een administratieve geldboete kadert in de strafrechtelijke afhandeling van de gepleegde inbreuk en dat zij derhalve van een andere aard is dan de administratieve sanctie van de opschorting van de erkenning; dat het beginsel non bis in idem er zich niet tegen verzet dat een bestuur, ongeacht de gevolgen die in het kader van de strafrechtelijke vervolging aan bepaalde feiten worden gehecht, op het administratiefrechtelijk vlak voor diezelfde feiten toepassing maakt van de door de reglementering geboden mogelijkheden, zoals te dezen de tijdelijke opschorting van de erkenning; dat het tweede middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoekster in het derde middel aanvoert dat het bestreden besluit niet getroffen is door de bevoegde minister, in die zin dat, overeenkomstig artikel 1, 7° van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998, “de minister die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft” bevoegd is om tot de tijdelijke opschorting van de erkenning te besluiten en dat “uit de samenstelling van de federale regering blijkt dat mevrouw Sabine Laruelle minister van middenstand en landbouw is”, terwijl het bestreden besluit genomen is door minister R. DEMOTTE, minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat artikel 2, § 1, tweede lid, van de wet van 11 juli 1969 betreffende de bestrijdingsmiddelen en de grondstoffen voor de landbouw, tuinbouw, bosbouw en veeteelt aan de minister van Volksgezondheid een bevoegdheid verleent inzake de vaststelling van de voorwaarden waaronder grondstoffen gebruikt mogen worden, dat de wet van 4 februari 2000 houdende oprichting van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen, de veiligheid van de voedselketen onder de bevoegdheid van het FAVV gebracht heeft, met daarin de controle van de grondstoffen, dat het FAVV onder het hiërarchische gezag staat van de minister van Volksgezondheid en dat het koninklijk besluit van 22 mei 2001 tot vaststelling van sommige bijkomende bevoegdheden van de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu de minister van Volksgezondheid bevoegd heeft gemaakt voor, in de dierlijke sector, de grondstoffen in de dierlijke en plantaardige producten;

5.3. Overwegende dat, naar luid van artikel 12, juncto artikel 1, 7° van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998, het de minister is “die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft”, die een erkenning tijdelijk kan opschorten; dat het bestreden besluit ondertekend is door R. DEMOTTE, minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid; dat verzoekster in het middel doet gelden dat het bestreden besluit, getroffen op 18 juli 2003, niet getroffen is door de minister van Landbouw;

Overwegende dat mevr. S. LARUELLE bij koninklijk besluit van 12 juli 2002 benoemd is tot minister van Middenstand en Landbouw; dat die algemene bevoegdheidstoewijzing inzake “landbouw” inhoudt dat de bevoegdheid om een erkenning op te schorten, zoals die op grond van de artikelen 12 en 1, 7° van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 aan de minister “die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft” toegekend is, uitgeoefend dient te worden door minister LARUELLE;

Overwegende dat die algemene bevoegdheidstoewijzing slechts dan terzijde moet geschoven worden indien een bijzondere tekst de bevoegdheid, waarvan sprake in het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 aan een ander lid van de regering zou opgedragen hebben; dat de verwerende partij daarvoor verwijst naar het koninklijk besluit van 22 mei 2001 tot vaststelling van sommige bijkomende bevoegdheden van de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu; dat artikel 1, 3° van dat besluit luidt als volgt :

Onverminderd(...) is de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu bevoegd inzake:

1° de internationale handel in ...

2° in de dierlijke sector:

-het beleid betreffende de diergezondheid en, met het oog op de bescherming van de voedselketen, het beleid betreffende de kwaliteit der dierlijke producten;

- ...

- ...

3° - ...

- grondstoffen en daarmee gelijkgestelde stoffen in de dierlijke en plantaardige producties;

4° ...;"

Overwegende dat aan de Raad van State geen tekst is voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat het koninklijk besluit van 22 mei 2001 op 18 juli 2003 niet meer van toepassing was; dat verzoekster ook niet aantoont dat dit besluit, als een rechtstreeks gevolg van het koninklijk besluit van 12 juli 2003 waarbij het ontslag

van de regering aanvaard werd, stilzwijgend opgeheven is en elke rechts-kracht verloren heeft;

Overwegende dat de wet van 11 juli 1969 betreffende de bestrijdingsmiddelen en de grondstoffen voor de landbouw, tuinbouw, bosbouw en veeteelt als “grondstoffen” aanwijst, onder meer (artikel 1, 4°): “Elke stof bestemd om de dierlijke en visproductie te verbeteren, te bevorderen of te beschermen zoals diervoeders” en dat het besluit van 30 oktober 1998, dat de rechtsgrond vormt voor het onderhavige bestreden besluit, genomen is ter uitvoering van die wet; dat derhalve, in acht genomen de gegevens waarover de Raad van State thans beschikt, vastgesteld wordt dat “de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu” uit de hem toegekende bevoegdheid met betrekking tot de grondstoffen in de dierlijke producties, de bevoegdheid put om, wat het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreft, op te treden als minister die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft en dat de minister van Landbouw ter zake niet bevoegd is;

Overwegende dat uit het koninklijk besluit van 12 juli 2003 waarbij de ministers van de huidige regering benoemd zijn, blijkt dat de bevoegdheid inzake Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu opgesplitst is over twee ministers, de heer R. DEMOTTE en mevr. F. VAN DEN BOSSCHE; dat de eerstgenoemde benoemd is tot minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid terwijl laatstgenoemde benoemd is tot minister van Leefmilieu, Consumentenzaken en Duurzame Ontwikkeling; dat evenwel, aangezien verzoekster het middel toespitst op de rechtsvraag of het bestreden besluit niet getroffen had moeten worden door de minister van Landbouw -vraag die hiervoor negatief beantwoord is-, de Raad van State in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet ambtshalve nagaat of de bevoegdheden die administratief tot het FAVV behoren, op het politiek vlak worden waargenomen door de minister van Volksgezondheid of door de minister van Consumentenzaken; dat het middel niet ernstig is;

6.1. Overwegende dat verzoekster in het vierde middel de schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel, het recht van verdediging en de hoorplicht, het onpartijdigheidsbeginsel, het fair-playbeginsel en van de materiële en de formele motiveringsverplichting; dat zij betoogt dat er een manifeste onevenredigheid bestaat tussen de gepleegde feiten en de opgelegde sanctie -het bedrijf wordt gedurende 15 dagen gesloten, maar de inbreuk is gepleegd op uitdrukkelijk verzoek van de betrokken varkensbedrijven, in een gelijkaardig geval te Merksplas werd voor

een grotere overschrijding van de norm geen bedrijfssluiting opgelegd, de sanctie kan enkel voor zeer zware inbreuken worden opgelegd, er werd reeds een geldboete opgelegd en er zijn vroeger bij verzoekster nooit gelijkaardige inbreuken vastgesteld- terwijl er ook niet wordt uiteengezet waarom de haar opgelegde zware straf de geëigende maatregel is (eerste en derde onderdeel van de uiteenzetting van verzoekster), dat zij niet op nuttige wijze door de verwerende partij gehoord is en dat het onpartijdigheidsbeginsel geschonden is, aangezien zij, ondanks haar formele vraag daaromtrent, niet de gelegenheid heeft gehad persoonlijk haar verweer bij de verwerende partij voor te brengen en aangezien zowel het voornemen van beslissing als het definitief schorsingsbesluit opgemaakt is door dezelfde ambtenaar (tweede onderdeel van haar uiteenzetting) en dat de verwerende partij met het treffen van haar beslissing tot de allerlaatste dag van de haar reglementair toegekende termijn heeft gewacht om het bestreden besluit vervolgens reeds een week later in werking te laten treden;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij op het eerste en derde onderdeel van het middel antwoordt wat volgt: de getroffen maatregel is niet onevenredig met de ernst van de gepleegde feiten, aangezien verzoekster de toegelaten norm inzake de aanwezigheid van zink in veevoeder “met liefst een vijfvoud overschreden heeft” en zij die overtreding welbewust en om commerciële redenen heeft gepleegd; de verwijzing naar inbreuken begaan door andere bedrijven kan haar eigen fout niet goedmaken; een schorsing van 15 dagen is niet abnormaal, zeker wanneer de sluiting valt in de zomervakantie; de beslissing is uitvoerig gemotiveerd en bevat een antwoord op de elementen aangevoerd in het bezwaarschrift; dat zij op het tweede onderdeel van het middel antwoordt wat volgt: artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 bevat een specifieke procedure ter eerbiediging van de rechten van de betrokken onderneming en daarbij wordt niet voorzien in het mondeling verhoor van de betrokkenen; in dit geval zijn de rechten van de verdediging van verzoekster daadwerkelijk geëerbiedigd aangezien zij schriftelijk en nadat haar de mogelijkheid werd geboden om het dossier in te kijken heeft kunnen reageren op het ministerieel besluit van 7 mei 2003 waarbij het voornemen werd geformuleerd om haar erkenning voor 15 dagen op te schorten; de omstandigheid dat, binnen de administratie, het dossier door één ambtenaar is voorbereid, noopte de verwerende partij er niet toe verzoekster de gelegenheid te bieden zich mondeling te verdedigen, zeker nu verzoekster de betrokken ambtenaar had kunnen wraken; dat zij met betrekking tot het vierde onderdeel van het middel betoogt niet in te zien waarom de minister, hetzij door met het treffen van het

bestreden besluit te wachten tot de laatste dag van hem reglementair geboden termijn, hetzij door te bepalen dat de schorsing op 1 augustus 2003 zal ingaan -dit is meer dan één week na de kennisgeving van het bestreden besluit- het fair-playbeginsel zou geschonden hebben;

6.3.1. Overwegende, wat betreft de schending van het evenredigheidsbeginsel, waaromtrent de Raad van State over een marginaal toetsingsrecht beschikt, en de afwezigheid van een deugdelijke redengeving dienaangaande in het bestreden besluit, vastgesteld wordt vooreerst dat het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 niet voorziet in een minder ernstige maatregel dan de tijdelijke intrekking van de erkenning; dat dus de regelgever zelf van oordeel is geweest dat de intrekking van de erkenning -die kan betekenen dat het bedrijf tijdelijk gesloten wordt- het geëigende middel was om op administratief vlak de naleving van de reglementering af te dwingen; dat die strenge opstelling zeer verdedigbaar is, aangezien inbreuken op een reglementering die een plaats heeft in de beveiliging van de voedselketen, een bedreiging kan vormen voor de volksgezondheid; dat vervolgens, in het onderhavige geval, rekening gehouden dient te worden met het feit dat verzoekster de inbreuken wetens en willens heeft gepleegd en dat zij de toegelaten norm op onverantwoorde wijze -een vijfvoudige overschrijding- overtreden heeft; dat de verwijzing naar de vraag van haar klanten en naar haar overtuiging dat de overschrijding toelaatbaar was in het kader van de genezing van speendiarree en slingerziekte van de biggen, de verantwoordelijkheid van verzoekster genendeels vermindert; dat zij ook geen nader bewijs levert van haar stelling dat de administratie in een met haar vergelijkbaar geval niet tot de sluiting van het bedrijf zou besloten hebben en dat de verwijzing naar de haar opgelegde geldboete, zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel, niet relevant is; dat een en ander doet besluiten dat, binnen het kader van de toegepaste reglementering, de tijdelijke intrekking van de erkenning voor de door verzoekster gepleegde inbreuk zeker niet aberrant is en dat ook de duur van de intrekking zeer redelijk is; dat voor dergelijke redelijke sanctie geen bijzondere motivering dient gegeven te worden;

6.3.2. Overwegende, wat betreft de eerbiediging van de rechten van verdediging van verzoekster, dat het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 bepaalt op welke wijze een onderneming tegen wie een sanctie wordt overwogen, zich kan verdedigen; dat die bepaling niet voorziet in de mogelijkheid dat de onderneming, jegens wie de minister de administratieve sanctie van de tijdelijke opschorting van de erkenning overweegt, kan vragen om persoonlijk gehoord te worden; dat de

verwerende partij dan ook niet verplicht was om in te gaan op de vraag van verzoekster om een persoonlijk onderhoud; dat een beginsel van behoorlijk bestuur -de hoorplicht bij het treffen van ernstige maatregelen- niet geldt in de gevallen waarin het recht van verdediging op een specifieke wijze geregeld is;

Overwegende dat verzoekster aan de verwerende partij ook verwijt dat de ambtenaar, die verantwoordelijk was voor het voornemen om haar erkenning in te trekken, ook het bestreden eindbesluit aan de minister heeft voorgesteld en dat het daarom goed ware geweest indien zij haar verweer tegen het voornemen had kunnen doen gelden ten overstaan van andere aangestelden van de verwerende partij; dat dit standpunt evenwel niet bijgevallen wordt, vooreerst omdat verzoekster uit het oog lijkt te verliezen dat de vermelding van een correspondent in de briefwisseling -een verplichting opgelegd door de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur- niets zegt over de ambtenaar die het dossier daadwerkelijk ook heeft behandeld, vervolgens omdat het de minister van Volksgezondheid is die het bestreden besluit heeft getroffen op voorstel van de gedelegeerd bestuurder van het FAVV die daarvoor beschikte over de bezwaren van verzoekster, over het technisch advies van zijn diensten daarover en over het daarop gesteunde voorstel van de juridische dienst van het FAVV;

6.3.3. Overwegende dat, met de verwerende partij, de Raad van State niet inziet hoe de minister het fair-playbeginsel geschonden kan hebben door het bestreden besluit slechts op de laatste dag van de termijn die het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 hem verleende, ter kennis van verzoekster te brengen en door aan dat besluit dan toch vanaf 1 augustus 2003 uitwerking te verlenen, aangezien verzoekster daarmee voldoende tijd geboden is om zich deugdelijk tegen het besluit te verzetten en om de tijdelijke sluiting van haar bedrijf zo goed mogelijk voor te bereiden;

6.3.4. Overwegende dat het vierde middel niet ernstig is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel de schending aanvoert van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, doordat het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 -dat de rechtsgrond vormt voor de bestreden beslissing- niet voor advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State werd voorgelegd en de motieven die voor die handelwijze worden aangedragen niet dienend en pertinent zijn; dat zij betoogt dat de verwijzing naar de noodzaak om

de Europese richtlijn 95/69/EG van 22 december 1995 uit te voeren niet opgaat, aangezien de verwerende partij daarvoor over twee jaar en vier maanden beschikte zodat de ingeroepen hoogdringendheid op dat vlak te wijten is aan haar eigen nalatigheid, en dat de verwijzing naar de noodzaak om de richtlijn nr. 98/51/EG uit te voeren niet relevant is, aangezien die richtlijn slechts tegen 31 december 1998 omgezet diende te zijn, hetgeen het vragen van een advies niet verhinderde; dat zij ook betoogt dat de verwijzing naar gevreesde “concurrentiedistorsies” tussen lidstaten niets meer is dan een stijlformule die niet als een pertinente motivering van de hoogdringendheid kan gezien worden;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat verzoekster geen belang heeft bij het middel aangezien het onwettig bevinden van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot gevolg heeft dat ook de rechtsgrond voor haar erkenning vervalst en zij haar activiteit moet stopzetten; dat zij ook stelt dat de in het besluit van 30 oktober 1998 opgenomen motivering van de hoogdringendheid “wel degelijk voldoening schenkt”, aangezien de richtlijn nr. 98/51/EG tegen 31 december 1998 in het Belgisch recht omgezet diende te worden, aangezien het aangewezen was de in die richtlijn opgenomen uitvoeringsbepalingen van de richtlijn 95/69/EG tegelijkertijd met die richtlijn zelf in het Belgisch recht om te zetten en aangezien de Belgische bedrijven een concurrentiehandicap zouden oplopen indien de geharmoniseerde reglementering niet spoedig in het Belgisch recht geïntegreerd zou zijn;

7.3. Overwegende dat de preambule van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 de volgende verantwoording bevat voor het niet-raadplegen van de afdeling Wetgeving van de Raad van State :

"Overwegende dat enerzijds bovenvermelde richtlijn binnen de gestelde tijd dient omgezet te worden in nationaal recht, en dat het anderzijds noodzakelijk is de voorwaarden voor de erkenning van bedrijven als fabrikant van bepaalde categorieën toevoegingsmiddelen, van voormengsels en van mengvoeders die deze toevoegingsmiddelen bevatten, te verstrengen teneinde mogelijke negatieve gevolgen voor de volksgezondheid, de diergezondheid en het milieu te voorkomen;

Overwegende dat de voorwaarden voor de erkenning van bedrijven als fabrikant van bepaalde categorieën toevoegingsmiddelen, van voormengsels en van mengvoeders die deze toevoegingsmiddelen bevatten, verder moeten worden geharmoniseerd teneinde concurrentiedistorsies tussen Lid-Staten te vermijden";

Overwegende dat verzoekster het middel toespitst op de verwijzing, in de hierboven geciteerde tekst, naar de uitvoering van de Europese richtlijnen nr. 95/69/EG en nr. 98/51/EG en naar de vrees voor “concurrentie-distorsies” indien de regelgeving niet verder geharmoniseerd wordt; dat zij op geen enkele wijze kritiek levert op de nochtans even nadrukkelijk aanwezige en zeker niet in ondergeschikt verband vermelde overweging dat het noodzakelijk is de voorwaarden voor de erkenning van bedrijven te verstrengen “teneinde mogelijke negatieve gevolgen voor de volksgezondheid, de diergezondheid en het milieu te voorkomen”; dat, aangezien de Raad van State in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet ambtshalve onderzoekt of ook dat motief het beroep op de hoogdringendheid niet deugdelijk verantwoordt, de vaststelling zich opdringt dat verzoekster niet aantoont dat de verwerende partij geen reden had om het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State niet in te winnen; dat het middel niet ernstig is;

8.1. Overwegende dat verzoekster in het zesde middel de schending aanvoert van de artikelen 105 en 108 van de Grondwet, doordat de in het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 opgenomen bepaling betreffende de tijdelijke intrekking van de erkenning geen rechtsgrond kan vinden in de wet van 11 juli 1969, aangezien die wet de Koning niet gemachtigd heeft om dergelijke uiterst verregaande sanctie in te voeren;

8.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de wet van 11 juli 1969, meer bepaald in artikel 2, 4° en 7° en in artikel 5, § 1, 5° aan de Koning bevoegdheden gedelegeerd heeft op het vlak van het verlenen van erkenningen en het intrekken van die erkenningen;

8.3. Overwegende dat artikel 2, § 1, 4° van de wet van 11 juli 1969 betreffende de bestrijdingsmiddelen en de grondstoffen voor de landbouw, tuinbouw, bosbouw en veeteelt bepaalt dat de Koning de activiteiten van de fabrikanten kan onderwerpen aan een voorafgaande machtiging of erkenning; dat die bepaling aan de Koning de bevoegdheid verleent om de voorwaarden vast te stellen waaronder de fabrikanten erkend kunnen worden en, inherent daarmee, ook om de voorwaarden vast te stellen waaronder de fabrikanten die erkenning kunnen verliezen; dat derhalve de Koning, wanneer hij in het besluit van 30 oktober 1998 vastgesteld heeft dat de erkenning tijdelijk kon opgeschort worden, gebruik gemaakt heeft van de machtiging die de wet van 11 juli 1969 hem heeft verleend, zonder dat hij daarmee de draagwijdte van de wet heeft verruimd of ingeperkt; dat het middel niet ernstig is;

9. Overwegende dat geen van de door verzoekster aangevoerde middelen ernstig zijn; dat de vordering tot schorsing om die reden verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig juli 2000 en drie, door :

de HH. A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
 W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

A. VANDENDRIESSCHE.